

חוק המיקוד חלק ב:

סדר

זיהוי ויצירת היגיון בסדר הסוגיות והפרטים בגמרא

לשימוש אישי בלבד

מקורות

כתבו התוס' ריש ב"מ (ב.) וז"ל: אבל כשחברם (רבי), על הסדר חברם וצריך בכל מסכתא טעם למה נשנית אחר שלפניה, כדדייק בריש מסכת שבועות (ב.) וכן בסוטה (ב.) עכ"ל.

וכן מצינו גם סדר בתוך כל מסכת בין כל פרק, כפי שכתבו התוס' בגיטין מח: ו-סב:

וכ"כ בספר יסוד המשנה ועריכתה וז"ל: "אולם המתבונן ימצא בכל סדר משנה סדר מלאכותי כי מה דאפשי מפרש ברישא (נדרים כ.) שהקדים רבי בכל סדר המסכתות הכוללות פרקים יותר לפני המסכתות הקטנות, ועל יסוד זה נבין אשר סידר איזה מסכת באחרונה בעוד אשר בהיגיון לה משפט הקדימה על המסודרת לפניה, כאשר סידר ראש השנה אחרי יומא וסוכה שתמה על זה השואל את רב שרירא גאון, וכן קידושין אחרי גיטין וכאלו שנדחק בהם רבינו הגדול הרמב"ם ז"ל.

הרינו למדים שהמסכתות נכתבו ע"פ סדר הגיוני מן הגדולה בכמות הפרקים לקטנה יותר, וישנה סיבה מכוונת בכל מסכת ופרק מדוע הם מסודרים דווקא באותו המקום, דבר שמועיל לנו לזיכרון.

אותה התועלת שגרמה לרבי לסדר את הפרקים והמסכתות בסדר הגיוני, לכאורה טמונה גם בין המשניות, היינו בין כל משנה ומשנה, וכן בין כל פרט ופרט בתוך המשנה, וכל שעלינו לעשות הוא לנסות לזהות או לחילופין לנסות ליצור סדר הגיוני כדי להקל עלינו לזכור אותם.

למעשה...

את הסדר עלינו לבצע הן בגמ' והן במשנה, בג' מקומות: בין סוגיות, בין קבוצות, ובין פרטים. ראשית בין סוגיות היינו בין כל נושא ונושא שמיינו בשלב המיון, הדרך לעשות זאת היא ע"י מענה לשאלה מדוע נכתב נושא א' קודם נושא ב' ומדוע נושא ב' קודם נושא ג' וכו', מקום נוסף בו נבצע סדר הוא בתוך כל נושא או כאשר אנו נתקלים ברצף של שלושה פרטים ומעלה כגון קושיות, תירוצים, דינים או ראיות וכו' שמופיעים אחד

אחרי השני, או כאשר ישנם קבוצות שיצרנו מרצף של ארבעה פרטים ומעלה למצוא את הסדר בין כל קבוצה וקבוצה, גם כאן הדרך לעשות זאת בצורה הטובה ביותר היא לנסות לענות על השאלה מדוע נכתב כל דבר קודם השני, כך נוכל להבין את ההיגיון שעומד מאחורי הסדר שלהם ולחבר אותם ביזכרון. מומלץ גם כאן שהסדר יהיה כמה שיותר פשוט ומוחשי כמו גדול לקטן, גבוה לנמוך וכו'.

דוגמה לסדר בין קבוצות של פרטים.

בב"מ פ"ב מ"א:

"אלו מציאות שלו ואלו חייב להכריז אלו מציאות שלו:

1. מצא פירות מפוזרין מעות מפוזרות. (דברים מפוזרים)
 2. כריכות ברה"ר ועיגולי דבילה ככרות של נחתום (דברים מן הצומח)
 3. מחרוזות של דגים וחתיכות של בשר (דברים מן החי)
 4. וגיזי צמר הלקוחין ממדינתן ואניצי פשתן ולשונות של ארגמן הרי אלו שלו" וכו'.
- (דברים המיועדים לאריגה)

הסדר בין הקבוצות: ע"פ סדר החשיבות.

הקבוצה השנייה המורכבת מדברים מן הצומח קודמת לקבוצה השלישית מן החי מחמת שחשיבות הצומח נמוכה יותר מן החי.
הקבוצה השלישית קודמת לקבוצה הרביעית על פי אותו עיקרון החשיבות שכן דברים המיועדים לאריגה משמשים את האדם החשוב יותר מן החי.

נדרים פ"ב מ"א:

"ואלו מותרין:

1. חולין שאוכל לך. (חולין)
 2. כבשר חזיר כעבודת כוכבים כעורות לבובין (דברים האסורים)
 3. כנבילות וטריפות כשקצים ורמשים (דברים המטמאים)
 4. כחלת אהרון וכתרומתו מותר (דברים האסורים מחמת קדושתם)
- האומר לאשתו הרי את עליי כאימא פותחין לו פתח ממקום אחר שלא יקל ראשון בכך"

הסדר בין הקבוצות: ע"פ סדר החומרה.

הקבוצה הראשונה מורכבת מדבר אחד הקל: חולין.
 הקבוצה השנייה של הדברים האסורים חמורה יותר מן החולין אבל פחות חמורה מהקבוצה השלישית שמלבד האיסור שבהם הינם גם דברים המטמאין.
 הקבוצה הרביעית מורכבת מן הדברים החמורים ביותר האסורים מחמת קדושה.

דוגמה במשנה לסדר בין פרטים רבים להם דין אחד:

אין מדליקין בשמן שרפה ביום טוב רבי ישמעאל אומר אין מדליקין בעיטרן מפני כבוד השבת, וחכמים מתירין בכל השמנים **בשמן שומשומין, בשמן אגוזים, בשמן צנונות, בשמן דגים, בשמן פקועות (דלעת מדברית), בעטרן ובנפט וכו'**

הסדר בין סוגי השמנים במשנה זו הוא מהקטן לגדול החל משומשומין הקטן ביותר, לאחריו אגוזים הגדול משומשומין, צנון הגדול מאגוזים, דגים הגדולים מצנון, פקועות הגדולות מדגים, ועטרן ונפט הבאים מהאדמה הגדולה ביותר.

סדר בין פרטים שבתוך קבוצה.

בב"מ פ"ב מ"א:

- "אלו מציאות שלו ואלו חייב להכריז אלו מציאות שלו:
 א. מצא פירות מפוזרין מעות מפוזרות. (דברים מפוזרים)
 ב. כריכות ברה"ר ועיגולי דבילה ככרות של נחתום (דברים מן הצומח)
 ג. מחרוזות של דגים וחתיכות של בשר (דברים מן החי)
 ד. גיזי צמר הלקוחין ממדינתן ואניצי פשתן ולשונות של ארגמן הרי אלו שלו" וכו'.
 (דברים המיועדים לאריגה)

הסדר **שבתוך הקבוצות** המכילות 3 פרטים ומעלה.
 הקבוצה השנייה (3 פרטים) - לפי רמת החיבור:
 הכריכות מחוברים רק ע"י חבל הקושר ביניהם.
 עיגולי הדבילה מחוברים יותר שכן הם דבוקים אחד לשני.
 הככרות מחוברים יותר מהדבילות שכן נהפכו לדבר אחד.
 הקבוצה הרביעית (3 פרטים) - כפי רמת העיבוד:
 גיזי צמר לא עברו תהליך עיבוד כלשהו.
 אניצי פשתן עברו ניפוץ אך אינם מוכנים לאריגה.
 לשונות של ארגמן מוכנים לאריגה.

כיצד העדים פרק ראשון מכות

ד א מ"י ע"כ מהל' עומ
ה"ל כן מה עין ק"י
ה ב מ"י ע"כ מהל'
הסדרין הלכה כ'
ו ג ד מ"י ע"כ מהל'
עומ הלכה כ' מהל'
עין ק"י
ז ה מ"י ע"כ מהל' מק'
ממון הלכה כ' מה עין
ק"י
ח ו ד מ"י ע"כ מהל'
ה סמך ט'
ט ז ה מ"י ע"כ מהל'
עומ הלכה כ' מה עין
ק"י ע"כ מהל' מהל' ל'
טו

הגהות הב"ח

(א) ג"פ והלדקו י"ו. ר"ב
ולכא לאוקמי הן מלקות
במקום אשכנז לקיים בו
דין הוסיף דכתיב ושמעו
נפשו לן כללו עצמיהם משום
רשעה אמת מזה משיבו
והו אשכנזי משום שמי
רשעים והו לאו הו קאמי
ישראל דגלי בני ק"י קרוב
ועגלות הויה קרוב
דמדינתו וכו' לא אמי אלא
לענין ק"י גרושה שמי
קראשית דהמס לא אשכנז
לקיים בו דין הוסיף הלכך
מייבס מלקות אלא כהני
במקום אשכנז לקיים מהו דין
המתה קאמי קאמי:
(ב) שם השמה למעלה
וזאמר השמה למטה וכו'.
ולכא לאוקמי הויה קרוב
ק"י אמי ג"פ מוסה וכו'
הקשט אלא ג"פ מלא
במקום למטה למעלה:
(ג) תוס' ד"ה י"ה וכו'
ק"י הדמי בני קאמי
(ע"ל)

רבינו חננאל

ומה הסוקל אינו נסקל
דכתיב לאוקמי הן מלקות
הויה אין וההניין א"ל הבא
לסקול ולא סקלו אינו דין
שלא יסקל אלא מחוורתא
כדשנין מעירי וישמיה
לו ולא לזרעו משיבו
באיש פלוני שחייב גלות
והנצחו והמנין אין
אומרים יגלה זה החתני
אלא לוקין ארבעים. מה
ק"י אמר ריש לויש דאמר
לך הוא יום אלו ולא
והמנין. ק"י יוחנן אמר ק"י
ובה הוא אם עשה במיד
בלא התראה אינו נהרג
ואינו גולה הן שאינם
שחייב במיד לא עשו
מעשה אינו ק"י שלא יגלו.
דתי. היא התראה כלומר
מכריזין ראו אינו נהרג
כדי שתהיה להן כפרה
מאחר שלא עשו מעשה
אבל הוא שעשה מעשה
במיד לא היה כפרה
בגלות. ודעתי דברי ריש
לויש תמורה דברי ריש
לקיים: אמר עולא רמז
לפרים יצמית שלוקין מן
התורה מנין שנאמר
העדיק את הצדיק
הורשיעו את הרשע והיה
אם כן הכות הרשע. מיטת
העדיק את הצדיק את
הרשיעו את הרשע וכו'
העדיק את הצדיק
העדיק את הרשיעו את
הרשע. ואמר שריר אורוני
העדיק את הצדיק את
הרשיעו את הרשיעו וכו'
העדיק את הצדיק וכו'

ומה הסוקל אינו נסקל. פי' הקוטרם כשהרגו אין נהרגין דין הוא כדכא להרגו ולא הרגו לאין נהרגין יקשה טובה מהל' דה"ל למימר כדאמרין לקמן (דף ה:) הרגו אין נהרגין ועוד מהל' פריך שאני הכא דגלי קרש כדתיב דכא לא לסקול ולא סקל דנסקל זהו סקל קרש גופיה דחוינן דהסוקל כדכא נסקל כדכתיב כאשר זמם ולא כאשר עשה אבל לעולם אימא לך דאית לך שפיר ק"י דלעיל דלענין מילוב דהא לא גלי קרש בשום מקום דשיך בדבר הזה שיחלל הזמה ועוד קשה דהוה ליה למרן להמס ועוד לא עבדין ק"י משום דל"כ בטלת מורת עדים וזמנין לגמרי ולא משכחת לה כאשר זמם אבל לעיל דלא בטלת מורת עדים וזמנין שייך שפיר מעבד ק"י לך פירש ר"מ דה"ק ומה הסוקל אינו נסקל פירוש אדם שסוקל כדכתיב ושמעו נפשו לן כללו עצמיהם משום רשעה אמת מזה משיבו והו אשכנזי משום שמי רשעים והו לאו הו קאמי ישראל דגלי בני ק"י קרוב ועגלות הויה קרוב דמדינתו וכו' לא אמי אלא לענין ק"י גרושה שמי קראשית דהמס לא אשכנז לקיים בו דין הוסיף הלכך מייבס מלקות אלא כהני במקום אשכנז לקיים מהו דין המתה קאמי קאמי:
(ב) שם השמה למעלה וזאמר השמה למטה וכו'. ולכא לאוקמי הויה קרוב ק"י אמי ג"פ מוסה וכו' הקשט אלא ג"פ מלא במקום למטה למעלה:
(ג) תוס' ד"ה י"ה וכו' ק"י הדמי בני קאמי (ע"ל)

ומה הסוקל אינו נסקל. פי' הקוטרם כשהרגו אין נהרגין דין הוא כדכא להרגו ולא הרגו לאין נהרגין יקשה טובה מהל' דה"ל למימר כדאמרין לקמן (דף ה:) הרגו אין נהרגין ועוד מהל' פריך שאני הכא דגלי קרש כדתיב דכא לא לסקול ולא סקל דנסקל זהו סקל קרש גופיה דחוינן דהסוקל כדכא נסקל כדכתיב כאשר זמם ולא כאשר עשה אבל לעולם אימא לך דאית לך שפיר ק"י דלעיל דלענין מילוב דהא לא גלי קרש בשום מקום דשיך בדבר הזה שיחלל הזמה ועוד קשה דהוה ליה למרן להמס ועוד לא עבדין ק"י משום דל"כ בטלת מורת עדים וזמנין לגמרי ולא משכחת לה כאשר זמם אבל לעיל דלא בטלת מורת עדים וזמנין שייך שפיר מעבד ק"י לך פירש ר"מ דה"ק ומה הסוקל אינו נסקל פירוש אדם שסוקל כדכתיב ושמעו נפשו לן כללו עצמיהם משום רשעה אמת מזה משיבו והו אשכנזי משום שמי רשעים והו לאו הו קאמי ישראל דגלי בני ק"י קרוב ועגלות הויה קרוב דמדינתו וכו' לא אמי אלא לענין ק"י גרושה שמי קראשית דהמס לא אשכנז לקיים בו דין הוסיף הלכך מייבס מלקות אלא כהני במקום אשכנז לקיים מהו דין המתה קאמי קאמי:
(ב) שם השמה למעלה וזאמר השמה למטה וכו'. ולכא לאוקמי הויה קרוב ק"י אמי ג"פ מוסה וכו' הקשט אלא ג"פ מלא במקום למטה למעלה:
(ג) תוס' ד"ה י"ה וכו' ק"י הדמי בני קאמי (ע"ל)

לחנני שריר קאמי רשעים והיה אם כן הכות הרשע. אבל מלא ולא תענה אין לוקין משום דהוה ליה לאו שאין בו מעשה: ת"ר ר' גוריוס נאמר בעדים וזמנין אין נעשין בן גרושה וכן כן חלוצה ואין גולין לערי מקלט ונכתיב לעבד עבד. משום ר' עקיבא אמר אף אין משלמין נעל פי עצמן. אין נעשין בן גרושה וכו' ואין גולין לערי מקלט שנאמר דרו אלו ולא זמנין. ואין משלמין כופר מאי טעמא כופרא כפרה הוא והני לאו בני כפרה גינתו כ"כ כתיב שיעבדו כי שורו כל פלוני הוה פלוני שמהייבין אותו כופר ונמנא זמנין אין משלמין את הכופר. ואי נמכרו בעבד עברי. מאי טעמא אמר רבא דאמר קרא אם אין ל' ונמכר בגנבה כגנבה נמכר ולא בוסתו. משום ר' עקיבא אמר אף אין משלמין על פי עצמן. אמר רבא דתע שרירי לא עשו מעשה (נהרגים) ומשלמין אמר רב נחמן הדע שהרי מומן ביד בעלים ומשלמים כואי

ומה הסוקל אינו נסקל. עדים שלא החמו עד שנהרג הנדון ואח"כ חומו אין נהרגין כדאמרין בפרקין (דף ה:) הרגו אין נהרגין דכתיב ויכאשר זמם ולא כאשר עשה: **הכא לסקול ולא סקל.** שהחם עד שלא נהרג הנדון: הוא עשה מעשה כמזיד אינו גולה. ההורג עשה מעשה אם כמזיד עשאו אינו גולה ואפילו זמנן שאינו נהרג כגון כמזיד בלא התראה: **הס שלא עשו מעשה.** אלא דיבור בעלמא וכמזיד העידו אינו דין שלא יגלו על המזיד: **ומקשינן לרבי יוחנן והיא הנוספת.** המדה האת שהבאת לפטרן היא הנוספת להס חובת גלות הוא לפי שטענת מעשה אם כמזיד עשאו אינו גולה דלא פהי ליה כפרה: **הס שלא עשו מעשה יגלו.** על זדון כי היכי כו': רמו לעדים וזמנין. שלוקין עדי כן גרושה או עדי גלות שפטרה הכתוב מדין הוסיף מנין שהן לוקין ולקמיה פריך מיפוק ליה מלא מענה: משום דהדיקו אם הדיקו כו'. נתמיה. אי והלדיקו והרשיעו דיימינן קאמר ולדיקו ורשע נבעלי דיימינן למה לי והלדיקו לדיקו כו' ליכחבו כי יהיה ריב בין אנשים וגבשו אל המשפט ושפטום והיה אם כן הכות למה הוסיפה כלן דקמך לדיקו וכי כל מקום שהלדיקו כ"ד את הכואי ומייבו את הסידי יש מלקות דלמא קרא למיתלי מלקות ביהגלדיקו והרשיעו אלא על כרחן צעדים משתמי עדים שקרים שהרשיעו לדיקו וכלו אמריס והיוסו והלדיקו את הנדון שהוא לדיקו והרשיעו את העדים הרשעים והיה אם כן הכות את הרשע אם הוסיף זה דין המה הוא שאינו יכול לקיים זה דין המה גמורה כגון צעדי כן גרושה או גלות והפילו השופט והכחו: **ומיפוק ליה מלא מענה.** כל עונשו לאינו מלקות אלא במקום שפירש לך דין עונש וכלן שאינו יכול לענשו צעוט הכתוב בהן ילקו: **לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו.** לקמן יליף לה כפרה ג' (דף יג:): **ואין משלמין כופר.** אי העדו צבור המועד שהרג את האדם והחמו והיו מחייבין את הבעלים כופר דכתיב (שמות כא) אם טפס יושם עליו וגו': **ואין ממכרין.** אם העידוהו שנגזר ואין לו מה לגלות ונמכר דעני בעל כדכתיב ונמכר בגנבתו: **אין משלמין ע"פ עמון.** אם החמו צב"ד ולא הספיק בעל דין להעמין צדן על הזמנתו עד שצדמו וכלו צב"ד אחר והודו שהחמו צב"ד פלוני ולקמן מפרש טעמא: **כופרא כפרה.** לכפר על זה שהרג שורו את האדם והני לאו בני כפרה לכפר

הכות הרשע ותיפוק ליה. מלא תענה משום דהוה לאו שאין בו מעשה וכול לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו ת"ר ד' דברים נאמרו בעדים וזמנין אין נעשין בן גרושה וכן חלוצה ואין גולין לערי מקלט ונכתיב לעבד עבד. משום ר' עקיבא אמר אף אין משלמין נעל פי עצמן. אין נעשין בן גרושה וכו' ואין גולין לערי מקלט שנאמר דרו אלו ולא זמנין. ואין משלמין כופר מאי טעמא כופרא כפרה הוא והני לאו בני כפרה גינתו כ"כ כתיב שיעבדו כי שורו כל פלוני הוה פלוני שמהייבין אותו כופר ונמנא זמנין אין משלמין את הכופר. ואי נמכרו בעבד עברי. מאי טעמא אמר רבא דאמר קרא אם אין ל' ונמכר בגנבה כגנבה נמכר ולא בוסתו. משום ר' עקיבא אמר אף אין משלמין על פי עצמן. אמר רבא דתע שרירי לא עשו מעשה (נהרגים) ומשלמין אמר רב נחמן הדע שהרי מומן ביד בעלים ומשלמים כואי

לחנני שריר קאמי רשעים והיה אם כן הכות הרשע. אבל מלא ולא תענה אין לוקין משום דהוה ליה לאו שאין בו מעשה: ת"ר ר' גוריוס נאמר בעדים וזמנין אין נעשין בן גרושה וכן כן חלוצה ואין גולין לערי מקלט ונכתיב לעבד עבד. משום ר' עקיבא אמר אף אין משלמין נעל פי עצמן. אין נעשין בן גרושה וכו' ואין גולין לערי מקלט שנאמר דרו אלו ולא זמנין. ואין משלמין כופר מאי טעמא כופרא כפרה הוא והני לאו בני כפרה גינתו כ"כ כתיב שיעבדו כי שורו כל פלוני הוה פלוני שמהייבין אותו כופר ונמנא זמנין אין משלמין את הכופר. ואי נמכרו בעבד עברי. מאי טעמא אמר רבא דאמר קרא אם אין ל' ונמכר בגנבה כגנבה נמכר ולא בוסתו. משום ר' עקיבא אמר אף אין משלמין על פי עצמן. אמר רבא דתע שרירי לא עשו מעשה (נהרגים) ומשלמין אמר רב נחמן הדע שהרי מומן ביד בעלים ומשלמים כואי

(א) סהלדיקו (ב) ע"כ מהל' עומ
ה"ל כן מה עין ק"י
ה ב מ"י ע"כ מהל'
הסדרין הלכה כ'
ו ג ד מ"י ע"כ מהל'
עומ הלכה כ' מהל'
עין ק"י
ז ה מ"י ע"כ מהל' מק'
ממון הלכה כ' מה עין
ק"י
ח ו ד מ"י ע"כ מהל'
ה סמך ט'
ט ז ה מ"י ע"כ מהל'
עומ הלכה כ' מה עין
ק"י ע"כ מהל' מהל' ל'
טו

תורה אור השלם

1. ואשר יבא את רצונו
בשר לרצונו עיני הורדה
ידו כנחין לכהן העץ
וקשל הקדול כן העץ
וקצא את רצונו ויחץ
הוא יבט אל ארת
הקרים האלה ויחץ
דברים י"ג
2. ועשיתם לו כאשר
יפס לעשות לאחיו
ובגרת תע עקרפו.
דברים י"ד
3. כי יהיה ריב בין
אנשים ויבשו אל
המשפט ויפסוהו
העדיק את הצדיק
והרשיעו את הרשע
דברים כ"ה
4. ויהי אם כי הודת
הרשע והיבול השפט
והודו לפניו כדי רשעו
במשפט. דברים כ"ה ב
5. לא תרצה לא נתקף
לא יגנב לא תענה
כדבר עד שקר.
שמות כ"ב
6. אם כפר וישת עליו
ונכון פדיו נפשו ככל
אשר יישת עליו.
שמות כ"ב א
7. ויורה השמש
עליו דמים לו שלם
ישלם אם אין לו ותכפר
בגבתו. שמות כ"ב ב

בוסף רש"י

רמו לעדים וזמנין
שלוקין. הוסיף חזק ממה
יכול להקדים נסח, כגון
עצמן או נחש פלוני
היה לו נגישה וימלאו
וענין וכו' הם כהנים אין
אומרים יפס זה זה נגזר
החיוי אלא כופר את
הלכתיים. מלך. והודו
אין משום והלדיקו
את הצדיק. משום דכ"ד
לצדיק את הצדיק והרשיעו
את הרשע והיה אם כן
הכות את הרשע נדקת
דיקן למה חזקה בלן.
אין נחש פלוני, ואם אית
ענין לעדות מתוך ראה
אין לקוח בשלוקת, אלא
ענין לך גרושה ויבואו בו
וכול לאו שאין בו
מעשה אין לוקין עליו.
המס לא עמור לשפת
ויסלה כי לא חייבין וכו',
כלל הן הלוקין (שם). אין משלמין על פי עצמן. כגון אם החמו צב"ד זה ולא הספיק בעל דין להעמין צדן על הזמנתו והכתיב למקום אשר יהודו שם כ"ד יאמרו החמו כתיב דעו של פלוני שפורין ב"ק ה'. בדרישו שיימינן. כופר על מה ויבסי מספר חזק (שם ח. ה) נאמר שהיתה למעלה. לענין דמי גלות כאשר ישת עליו בעל השמה. ונאמר שהיתה למטה. כונשד סמיט אם טפס יושם עליו (שם). בגבתו ולא בוסתו. אם העד כחציו שנגזר והוא ואין לו נחש לשלם אינו נמכר (קדושין יח.)

הנושא הראשון: במשנה זו דין אחד של מלקות השווה בשלוש מקרים המסודרים ע"פ סדר האל"ף בי"ת המקרה הראשון עדים המעידים על אדם שהוא בן גרושה השני בן חלוצה והשלישי שהוא חייב גלות. הצעה נוספת לסדר הוא ע"פ השכיחות של המקרים.

הנושא השני: נושא זה הוא ראשון מבין שאר הסוגיות מחמת שהוא עוסק במשפט הראשון של המשנה כיצד העדים נעשין זוממין, סוגיה זו מכילה 2 שאלות ותשובה אחת.

הנושא השלישי: לאחר שעסקנו במשפט הראשון המשנה עוברת הגמ' לעסוק בקטע שלאחריו המתאר את ב' המקרים הראשונים במשנה בהם אין עושים דין כאשר זמם – בן גרושה ובן חלוצה, סוגיה זו כוללת שאלה אחת וב' תירוצים בהרחבה.

הנושא הרביעי: לאחר שעסקנו ב-ב' המקרים הראשונים עוסקת הגמ' במקרה השלישי- גלות. נושא זה כולל שאלה ו-ב' תירוצים בהרחבה.

הנושא החמישי: לאחר שביררה הגמ' את המקור לכך שלא מבצעים דין כאשר זמם בעדי בן גרושה חלוצה וגלות מבררת הגמ' את המקור לכך שלוקין.

הנושא השישי: לאחר שביררנו את המשנה כולה, מביאה הגמ' 3 מקרים נוספים (המקרה השלישי דעת יחיד) מברייטא בהם אין עושים דין כאשר זמם אלא מלקות ארבעים, סדר המקרים גם בברייטא זו מסודרים ע"פ סדר האל"ף בי"ת בן גרושה וחלוצה, גלות, כופר, עבד עברי, ע"פ עצמן.

הנושא השביעי: לאחר שפירטנו את המקרים בברייתא עוסקת המשנה בביאור הפרט הראשון המוסף על המשנה- אין משלמין את הכופר. בסוגייה זו מבררת הגמ' את הטעם של של דין זה ומיהו התנא הסובר כך.

הנושא השמיני: לאחר שעסקנו במקרה הראשון עוסקת הגמ' במקרה השני המוסף על המשנה- אין נמכרין לע"ע. הגמ' עוסקת בציור עליו דיברה הברייתא ומהו הטעם של דין זה.

הנושא התשיעי: עוסק בציור האחרון בברייתא- אין משלמין ע"פ עצמן, מהו הטעם והראיות לכך.

מס'	נושאים \ קבוצות \ רצף פרטים \ סדר
1	חידוש דין מלקות בעדים זוממין
2	ביאור לשון תחילת המשנה
3	ביאור המשך המשנה והדין הראשון מניין שעדים זוממין לא נעשין בן גרושה וחלוצה
	הסדר בין הנושאים הינו ע"פ סדר לשון המשנה.
4	ביאור הדין השני במשנה מניין שעדים זוממין לא גולין לערי מקלט
5	ביאור הדין השלישי במשנה מניין שעדים זוממין לוקין
6	עדים זוממין נוספים שלוקין: גרושה וגלות ראשונים הכתובים במשנה, כופר עבד עברי ואין משלמין ע"פ עצמן מסודרים מן העדות החמורה לקלה: מיתה של אדם, גניבה מן האדם, זממה שלא בוצעה על אדם.
7	כופר: בירור הטעם והתנא של הברייתא. התוספת הראשונה בברייתא
8	ע"ע: בירור הטעם והמקרה המדובר בברייתא. התוספת השנייה בברייתא
9	אין משלמין ע"פ עצמן: בירור שיטתו של ר"ע. התוספת השלישית בברייתא

לשימוש אישי בלבד

המרכז להעצמת הזיכרון בור סוד – ללמוד לזכור

077-222-1212 | פקס: 03-6289772 | www.borsud.com | pborsud@gmail.com | גרנד הול, כהנמן (השומר) 111 בני ברק
© כל הזכויות שמורות אין להעתיק או לצלם